

Δικαστής: Μιχαήλ Μαραγκάκης

Κατά τη διάταξη του άρθρου 696 § 1 ΚΠολΔ, αν κάποιος δεν έλαβε μέρος ή δεν κλήθηκε κατά τη συζήτηση αίτησης στην οποία εκδόθηκε απόφαση που διέταξε ασφαλιστικά μέτρα ή μεταρρύθμιση ή ανακάλεσε απόφαση ασφαλιστικών μέτρων και έχει έννομο συμφέρον, δικαιούται να ζητήσει την ανάκληση ή τη μεταρρύθμιση της απόφασης από το δικαστήριο που την εξέδωσε. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι αυτός που δεν έλαβε, μέρος και δεν κλήθηκε στη δίκη στην οποία εκδόθηκε απόφαση που διατάσσει ασφαλιστικά μέτρα μπορεί να ζητήσει την ανάκληση ή τη μεταρρύθμιση της απόφασης που εκδόθηκε εναντίον του και χωρίς να επικαλεστεί νέα στοιχεία ή τη μεταβολή πραγματικών περιστατικών. Νέα στοιχεία αποτελούν τα δικαιώματα που ο τρίτος επικαλείται με την αίτηση του. Ο τρίτος έχει έννομο συμφέρον να επικαλεστεί ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για την έκδοση της απόφασης της οποίας ζητείται η ανάκληση ή η μεταρρύθμιση, ή ότι, αν είχε ακουστεί, το δικαστήριο θα χρησιμοποιούσε διαφορετικά τη διακριτική του εξουσία. Μπορεί επίσης να ζητήσει την ανάκληση για το λόγο ότι η απόφαση δεν εκδόθηκε με την προσήκουσα διαδικασία, όπως π.χ. με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, αντί της εκουσίας. Η αίτηση ανακλήσεως του άρθρου 696 § 1, αν υποβάλλεται από διάδικο που δεν κλητεύθηκε νόμιμα, απευθύνεται εναντίον αυτού, αν όμως υποβάλλεται από τρίτο, απευθύνεται εναντίον όλων των διαδίκων μεταξύ των οποίων εκδόθηκε η απόφαση. Η ανακλητική αίτηση του τρίτου τότε μόνο είναι βάσιμη αν πιθανολογείται ότι ο τρίτος έχει δικαίωμα το οποίο αφενός είναι επικρατέστερο από εκείνο που με την απόφαση εξασφαλίζεται προσωρινά και δεύτερο, βλάπτεται από τα ασφαλιστικά μέτρα που έχουν διαταχθεί (βλ. ΜΠρΑΘ 1042/1983 Δ. 14. 154, Κ. Μπέης: Πολιτική Δικονομία τευχ. 14, υπ` άρθ. 696 σελ. 192, Τζιφρας: Ασφαλιστικά μέτρα: (1985) σελ. 87 επ.). Εξάλλου από τις σχετικές διατάξεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας και ίδια των άρθρων 2, 6 § 5 και 12 της από 9.9.1956 Σύμβασης της Βέρνης, όπως αναθεωρήθηκε μετά ταύτα στις Βρυξέλλες και το Παρίσι και κυρώθηκε με το ν.δ. 4264/1962 και ν. 10/1975 σε συνδυασμό με τα άρθρα 1 επ., 3 και 4 του ν. 2121/1993 "Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα" συνάγεται ότι πνευματική ιδιοκτησία είναι το δικαίωμα που η έννομη τάξη απονέμει στο δημιουργό ενός πνευματικού έργου, επί του έργου αυτού. Μάλιστα στη νέα διάταξη του άρθρου 1 του ν. 2121/1993 ορίζεται ότι: "1. Οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ` αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα). 2. Τα δικαιώματα αυτά περιλαμβάνουν τις εξουσίες που προβλέπονται στα άρθρα 3 και 4 του παρόντος νόμου". Στα εν λόγω δε άρθρα 3 και 4 ορίζεται ότι η πνευματική ιδιοκτησία συναποτελείται από το περιουσιακό και το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού, τα οποία όμως ξεχωριστά το καθένα είναι αυτοτελές με την έννοια ότι η δημιουργός έχει απόλυτο περιουσιακό δικαίωμα στο έργο ως οικονομικά αξιοποιήσιμο άυλο αγαθό, ενώ η προστασία του ηθικού δικαιώματος του πνευματικού δημιουργού στηρίζεται στο γενικό δικαίωμα της προσωπικότητας. Γίνεται δεκτό ότι κάθε πνευματικό δημιούργημα που έχει μορφή προσιτή στις αισθήσεις, απορρέει από τη προσωπικότητα του δημιουργού και χαρακτηρίζεται από κάποια πρωτοτυπία (βλ. Κουμάντος: Πνευματική Ιδιοκτησία (1985) σελ. 1 επ., 234 επ. - ΑΠ 576/1974 ΝοΒ 23. 151). Ειδικότερα για το στοιχείο της πρωτοτυπίας αυτή είναι η ατομική ιδιομορφία του έργου που κρίνεται με το μέτρο "στατιστικής μοναδικότητας" του δημιουργήματος. Το έργο πρέπει να

παρουσιάζει κάποιο ελάχιστο όριο "δημιουργικού ύψους" δηλαδή κάποια απόσταση από τα ήδη γνωστά ή αυτονόητα και κάποια σημασία αντικειμενικά καθορίσιμη όχι για να αξιολογηθεί αλλά για να καταταγεί στα έργα. Το κριτήριο για το διαχωριστικό των στοιχείων του έργου που προστατεύονται από εκείνα που βρίσκονται έξω από την προστασία αυτή είναι το στοιχείο της προσωπικής δημιουργικής συμβολής. Είναι ιδέες ή περιεχόμενα που αποτελούν προσωπικά ευρήματα του δημιουργού των (ως λ.χ. ένας μύθος που δημιουργείται το πρώτον) ώστε δεν δικαιολογείται η ελεύθερη χρησιμοποίησή τους από τρίτους και θεωρούνται αντικείμενα προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας (βλ. Κουμάντο, ο.π. σ. 121 επ.).

Γίνεται επίσης δεκτό ότι αντικείμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας δεν είναι μόνο η εξωτερική μορφή του έργου αλλά άξια προστασίας είναι και όλα τα άλλα στοιχεία του έργου που αποτελούν πρωτότυπες εισφορές του δημιουργού έστω και αν αναφέρονται στην εσωτερική του δομή. Η πλοκή, η υπόθεση του έργου, η αλληλουχία των σκέψεων ή των εικόνων εξακολουθούν να υπάρχουν στο έργο και μετά τη διασκευή του και γι' αυτό προσβάλλονται και μ' αυτές τις ενέργειες. Έτσι προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας δε αποτελεί μόνο η ενέργεια εκείνου που απομιμείται ή εκμεταλλεύεται το ξένο έργο στην ίδια ακριβώς μορφή που του έδωσε ο δημιουργός του αλλά και εκείνος που αλλάζει μερικά από τα στοιχεία του εν λόγω έργου (Κουμάντος: ο.π. βλ. και Κουν. Ασπρογέρακα - Γρίβα: θέματα Πνευματικής Ιδιοκτησίας και Νομολογιακή Έρευνα αυτών εν Ελλάδι" σελ. 9 επ., 14 επ. και ΜΠΡΑΘ 8335/1975 ΕΕΝ 42.724).